

Güz Kurusu

– Suheyla · 12 Ekim 2016

GÜZ NAKIŞLI YAPRAKLAR

Şimdi bütün mevsimlerden düşen güz yaprağına işlenen hasret nakışıydı.Gül kurusu kakmalı sandıktan düşen mektupların sesiydi sadece.

İki akasya ağacının gölgelerinden su içen perdelerimdi sesimin yalnızlığıma değen en ağır yerinden yerdeki yeşil kilimin nakışlarında upuzun uzanan dip yalnızlığımdı,tırnaklarımla yolduğum .

Sandal ağacı tütsüsü burnumda ,sobamın alevleri tavanda ışık oyunlarına soyunuyor en ecnebi bakışını gözüme batırarak.

Gece en çok köpek havlamalarına,zamanın etine batan tırnak acısıyla birleştiği yerde çığlıklarını çoğaltıyor durmadan.

Zamanın koynunda boşluklarımız acıyor

Acılaşıyor

Siyahlaşıyor

Ve koyulaşiyor.

Geceye ağlayan

Akasyaların

Son çiçeklerinin

Islak kalpleri avucumda.

Eşyalara sinmiş anıların silinmeyen izleri

Eskiyor.

Kırık bir çerçeveden ıslığı yarım kalmış bir dudak ucunda asılı kalmış öpücüğün hayali uzuyor

Uzaniyor zihnimin doruklarında delişmen atların soluğunda.

Ve duvarlar !

Sesime ses veren duvarlar.

Ve kakmalı kutudan kırmızı kurdelasından kopuveren mektup yığınları

Ellerimin kınasına

Hasretin kokusu karışıyor en çok da.

Işıklı geçit törenleri uyanıyor içimde

Fotoğrafın uyanıyor

Çerçevelerin kırıklarından sesin değişiyor sesime.

Kuru gül yaprakları

Karanfil sapsarı
Ve filbahriler
Horozibikleri
Ortanca yaprakları
Yapraklarında isminin izleri
Gülümsüyorum
Tek tek başlarını okşuyorum.
Birini okşarsam öbürü gücenmesin diye.

Ve birden bire gölgeler koyulaşıyor göz kapaklarımda.Derin bir yalnızlık şarkısı radyomda.Yalnızlığımın yenlerine hasret damlıyor gözyaşı ağırlığınca.

Uğultulara
İç çekişlerim eşlik ediyor kırmızı nehirlerle
Ve adını adımın yanibaşında anınca
Sayıklamalarım kuyulara düşüyor
Kuyular derin
Dipsiz
Ve ıssız
Ve yabanıl
İpleri kopuk
Sesime ses vermiyor
Hiç kimse,hiç bir şey!
Ve ortada kabukları kökünden yırtılmış
Çırılçıplak sesim
Aynalarımda buğulanan
Bulanık gölgem uzuyor
Uzuyor
Yeşil kilimimin motiflerinde
Bir mektup boyu uzuyor.
Perdelerden
Duvarlara
Kopuk tespih tanesi gibi bir çift bakışın düşüyor gözlerime.
Göğsümün çeperlerinde uyuklayan incecik bir maviye,
Güz kurusu mektupların deęiyor.
Boşluklarımı tek tek yontarak
Satırların seslenecek yeniden sesime.

Kilim düğümleme

Kirpik uçlarımdan
Güz kurusu
Gül kurusu
Kınalı kuş kokusu ellerim
Karanfil sapı
Oymasında yeşil kakmalı kutusu
Düşlerimin düştüğü yıldızların en çok kayanına
Güz göçleri yorgun ayaklarında ağlayan
Güvercinler
Dudaklarında son veda çiğliğiyle
Hüsnüyusufklar
Pencereme vuran akasyaların
Son çiçekleriyle
Dipsiz yalnızlığımı özlemlerim incecik bileklerinden kavıyor.
Süheyla Altinkaya Turan